

Gubó

mikor meghalt ősz öreg barátom
agg mesterem
és fogadott nagyapám
én megcsalatott vad toporzékomban
még a számát tárcsáztam egyre
segrészegen bőgve hallgattam ahogy kicseng
míg anyám rám szólt hogy ilyet nem szabad
tudom hogy értette
hogyan onnantól örökké kísértetni fog

most a te számoddal vagyok így
van még a telefonon százharmincvalahány forint
egy talán két szó is kitelne
és tudom nem is kellene több
ha ezek a szavak már fel lennének találva
én meg itt állok íme a költő
annak melleleg elég impotens
oszt mégse tudja mit mondjon élete szerelmének

így hát várok
mindennap javulok valamit neked
mint az iskolában a piros pontokat
mint az alkoholisták a harminc- meg hatvannapos bilétákat
zárom el befőttesüvegekbe vagy rejtem abrosz alá
mint monopolyban spájzolt dugipénzt
a pipákat mindennél amit teóriad már helyrehoztam

hogy egyszer majd eléd álljak velük
másikainkkal nem törődve
mert tudom hogy kellenék neked
ha már olyan lennék hogy kellenék neked

és ha fontolva de haladok is
mint a háborúban házról házra
kis lépésekben (emberiség nélkül)
mint kik műtét után ébrednek
és még sejtegetik csak hogy érzik-e a végtagot
de onnantól kezdve csak arra figyelnek
hogy ezt gondoltam régen mikor mozgott
hát most majd kétszer annyira is gondolom

ha pedig alanyi költészet volna
hogy ennyire kellesz nekem mégis mi a faszt csináljak
lásd még a vers sem érdekel hogy ez például tölteléksor

mert az nem lehet hogy annyi(t) szív és hiába
hogy annyi napot szíve választottja miatt
csak tévedésből kezdjen el

a reménytelen szerelmek csak a remény iránt reménytelenek
a reménytelenbe való szerelem baromság de reményteljes
így most elbújdosok előled
félrevonulva fülem farkam behúzva
képzelt belső erdőmélyeken szűkölök
begubózom és új bőrt növesztek
de előbb még alá új szerveket

mint a kossuth bicskája sejtről sejtre
végül mindent kicserélve
hogy csak a szerelem maradjon
az tartsa bennem a folytonosságot
mint elhalt csonkot egyetlen hajszálér
hogy mire a helyzet is felnőtt hozzánk
az dobogja már feléd hogy mennyire
e vers helyett

mert öregszem és változom
mert most ünnepélyesen megfogadom neked
hogy minden előzetes terv ellenére nem leszek rákos
önkezem által se
más keze által se
még balesetben se
nem is öregszem annyit hogy végelgyengülésben
ígérem és becsszó hogy mint a legvégső tartalék
májkrémkonzervek
várlak meg míg minden már letisztul
magamat mint termosztartván fogyasztható hőfokon
amíg szeretni tanulsz

és utóvizsga után megvárlak mint pompon
egy esetleg két útközben talált szóval
nem többel

2010. június

Himnusz a Szerzőhöz

női dal

Ó, te egészen nagy formátumú költő!
Ki, ha el nem romlasz, lehet, hogy egyszer, halálod után nem sokkal, már
rögtön
húsz másik ugyanilyen egészen nagy formátumú név mellett
szerepelhetsz majd mint korod
meghatározó alakja, akit mára a kutya sem olvas.
Ó, te egészen nagy formátumú költő,
én iszom minden szavad és elbűvöl közvetlen, illemtudó szerénységed,
amivel
csak úgy, minden sztárallűr és fakszni nélkül létezel köztünk, egyszerű
nimandok közt.
Ó, te egészen nagy formátumú költő,
nemes barát, kivel majd dicsekedhetek mindenkinek, hogy anno
ismertem, mi több, egészen
baráti, bensőséges, bizalmas viszonyban voltam vele, néhány verssorát tán
épp az én

valamely elszórt mondatomból faragta maradandó művé.

Ó, te egészen nagy formátumú költő,
drága kiválóság! Mégis jó lenne viszont, ha megmaradnánk, mint az
amúgy is lett volna,
szerzőnek (ez lennél Te) s olvasónak (én), nem bonyolítván túlabb (ugye,
Te is így

írnád, ó, hetyke, szellemes vagány), mint az ildomos volna.

Ó, te egészen nagy formátumú költő,
mi lenne, ha ahelyett, hogy egyelőre még csak tréfás, szándékosan kis
erejű pofonjaimmal
seggemtől több-kevesebb szerencsével távol tartott nagy formátumú
kezed fürkész matatása

helyett inkább szép soraidról és kristálytisza rímeidről mesélnél?

Ó, te egészen nagy formátumú költő,
pláne, ha egészen nagy formátumú farkad egészen nagy formátumú
szíved mellett (helyett?)
támadt érdeklődését, bármily hízelgő legyen is az, inkább az olvasónak
szentelnéd egészében,
s most csak aláírnád végre előtted heverő, amúgy egészen nagy
formátumú köteted.

Ó, te egészen nagy formátumú költő,
ha akár egy percére is újra magadba, benső, egészen nagy formátumú lelki
világodba
néznél, s addig sem a melleimet bámulnád, egyre kevésbé hízelgő, sokkal
inkább zavaró,

egyenesen sértőn mohó kigúvadással,

ó, te egészen nagy formátumú költő,
tudom, mire gondolsz, és hidd el, ébredget is bennem az Irántad érzett,
megértéssel vegyes
sajnálattal, de valamiért most mégse visz rá(d) a lélek. Ezt is így írnád,
ugyebár, egészen
nagy formátumú nyelvi humorod és leleményed nagy formátumú
megnyilvánulásaként?

Ó, te egészen nagy formátumú költő,
lassan persze már megesne rajtad a szívem, míg egészen nagy formátumú
kezed finoman
arrébb tessékelem a combomról, hisz eszembe jut, hogyha én, ki amúgy
sem vagyok külső
vagy belső erények terén túl válogató, hogyha még én sem választlak Téged,
ó, te egészen nagy formátumú költő,

hát akkor mi lehet itt a többi lánnyal? Hát, ha még én sem, mégis ki
 fanyalodhat Rád néha-
 néha, honnan egyáltalán az a pár, akiről oly nagy dicsekvéssel írod
 szerény, szemlesütött
 (hommage á Te) szerelmes soraidat, hát vajon hány nő lehetett, van,
 s lesz egyáltalán,
 ó, te egészen szegény kis nagy formátumú költő,
 de kérdem én, s tán még Te is elismered, joggal, miért pont én, miért
 éppen nekem kéne most
 tűrni erőltetett (ámbátor mégiscsak egészen nagy formátumú), heves
 csókjaid, s hagyni, hogy
 merő hálából hosszú, mégis egészen nagy formátumú verseket írj majd
 hozzám,
 ó, te egészen nagy formátumú költő,
 melyek valamelyének mottója (vagy ahogy Te: mottaja) tán épp az
 lehetne: „és lásd, akadt”,
 s aztán Attiláddal, még tán Nálad (!) is valamelyest nagyobb formátumú
 kedvenceddel szólva:
 „dicsekednél fünek fának”, s én bárgyún vigyoroghatnék,
 ó, te egészen nagy formátumú költő,
 egészen nagy formátumú oldaladon állva, míg Nálad valamivel kisebb, de
 azért még
 kellőképpen (hogy Hozzád méltatlannak azért ne bizonyuljanak) nagy
 formátumú költőtársaid
 a lábaimat bámulnák egyre, mondogatván, hogy húha, no, ezt húzza, de
 fölvitte az isten,
 ó, te egészen nagy formátumú költő,
 ugye megértesz, ugye nem bánod, ugye nem haragszol, ugye tényleg,
 soha nem fogod versben
 (vagy másképp) felróni nekem, ugye leszel annyira egészen nagy
 formátumú úriember,
 ugye nem élsz olyan – bár bízvást egészen nagy formátumú – kicsinyes
 bosszúval,
 hogy pisze orrom alá dörgölnéd:
 hogy akkor most helyetted inkább mégis azzal a jóképű
 orvostanhallgatóval